



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou v právní věci

žalobce: **S. K.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2024, č. j. OAM-790/BA-BA01-ZA21-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2024, č. j. OAM-790/BA-BA01-ZA21-2024, jímž bylo o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané dne 16. 7. 2024 rozhodnuto tak, že

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), se neuděluje.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce uvedl, že je v domovském státě trestně stíhán od roku 2017 kvůli držení zakázané náboženské literatury, je pronásledován kvůli vyznávání ortodoxní formy islámu. Se svými obavami se nemůže obrátit na policii. Ačkoli je X sekulární stát, uplatňují se ve společnosti fakticky náboženské a kulturní tradice. Žalovaný v této souvislosti nevedl řízení vedoucí ke zjištění skutečného stavu věci, protože se nezabýval pozicí X policejní složky a existencí případného orgánu vnitřní kontroly (obdobou GIBS), který by dohlížel na zákonnost postupu policistů i jejich případnou nečinnost. Odůvodnění se věnuje obecnému hodnocení úrovně dodržování lidských práv v X, ale nikoli žalobcově individuální situaci a nevyvrátilo jeho obavy, že bude policie postupovat objektivně a spravedlivě, pokud se na ni žalobce obrátí.
3. Dále se žalobce obává problémů plynoucích ze skutečnosti, že v jeho autodílně shořela auta patřící movitým klientům. Škoda nebyla kryta pojištěním a poškození se domáhají náhrady škody i pomocí zastrašování a vyhrožování, na které si žalobce opakovaně a neúspěšně stěžoval u policejního orgánu, avšak nedostalo se mu ochrany. Žalovaný podanou žádost označil za účelovou, žalobce však v tomto ohledu shledává rozpor mezi výrokem a odůvodněním rozhodnutí. Má za to, že žalovaný založil vlastní závěry na domněnkách a nepostupoval dle § 3 správního řádu. Zásadní otázkou bylo posouzení vymahatelnosti práva v X, respektive posouzení, zda žalobce mohl a měl nahlásit pojistnou událost a případné protiprávní jednání vlastníků zničených aut, zda by se mu se mu dostalo spravedlivého zacházení i při podání oznámení na movité klienty majícími širší kontakty než on sám. Odůvodnění jeho obavy nevyvrátilo, omezuje se na závěr o obecném chodu tamní policie bez přihlédnutí k tomu, že se žalobce dostal do konfliktu s movitými osobami, kterým tamní policie straní. Nebyla posouzena úroveň korupce a provázanosti představitelů samosprávy s výkonnou mocí, napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. V odůvodnění chybí zmínka o případné existenci ombudsmana. Žalobce čelil výhrůžkám během pobytu v domovském státu i po vycestování, proto se nedomnívá, že by se situace v případě návratu uklidnila. Těžiště jeho azylového příběhu sice vyvěrá ze soukromoprávního vztahu, ale tato skutečnost není dostatečná pro zamítnutí jeho žádosti, protože je nutné posoudit, zda je X způsobilý ho ochránit před násilím ze strany poškozených. Žalovaný se touto otázkou nezabýval.
4. Žalobce rovněž namítal, že žalovaný pro posouzení bezpečnostní situace v X vycházel z dokumentu nazvaného OAMP – X – Bezpečnostní a politická situace v zemi, jehož je sám autorem.
5. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný popíral oprávněnost podané žaloby a nesouhlasil s ní. Tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je trestní stíhání za držení zakázané náboženské literatury a skutečnost, že dluží peníze osobám, jejichž auta shořela v jeho servisu.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

7. Žalobce nikdy nebyl politicky aktivní, patří k většinovému etniku v X a vyznává islám, většinové náboženské přesvědčení. Žalovaný s ohledem na tvrzené skutečnosti a podklady dospěl k závěru, že část azylového příběhu žalobce týkající se zakázané náboženské literatury vykazuje takové nepřesnosti a nedostatky, že je zřejmé, že ji uvedl pouze za účelem zvýšení svých šancí na udělení mezinárodní ochrany. Žalobce do protokolů v řízeních o správním vyhoštění opakovaně potvrdil, že mu v zemi žádné nebezpečí nehrozí. Jeho zdůvodnění, proč tak učinil, není dostatečně přesvědčivé, zároveň se jedná o dva na sobě nezávislé protokoly. Ve starším z protokolů dokonce sdělil, že v roce 2023 uvažoval o podání žádosti o mezinárodní ochranu, protože chce v České republice pracovat.
8. Skutečnost, že v žalobcově autodílně shořela zaparkovaná auta, žalobce nebyl řádně pojištěn a klienti se dožadují náhrady, není azylově relevantním důvodem. Žalovaný se zároveň nedomnívá, že by při svém postupu porušil zákon o azylu či správní řád, že by bylo napadené rozhodnutí nezákonné nebo by byl žalobce zkrácen na svých právech. Se všemi žalobními námitkami se žalovaný již vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobci žádné nebezpečí nehrozí. Obstarané informace jsou rovněž zcela aktuální a vyčerpávající, žalobce se s nimi však ani neseznámil.
9. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Obsah správního spisu

10. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 15. 6. 2024 v České republice žádost o mezinárodní ochranu a v poskytnutí údajů k této žádosti ze dne 20. 6. 2024 uvedl, že je státním příslušníkem X, žije s přítelkyní, mají spolu dceru ve věku 9 měsíců, obě jsou státními příslušnicemi X. Žalobce je muslim a nemá žádné politické přesvědčení. Do České republiky přicestoval v říjnu 2017 na francouzské turistické vízum přes Taškent, Paříž a Berlín. Nebylo mu uděleno jiné vízum. Dříve o mezinárodní ochranu nežádal. Je zdravý. V X bylo proti němu v roce 2017 vedeno trestní stíhání kvůli dluhu a kvůli jeho náboženství. Poté, co odcestoval, u něj proběhla domovní prohlídka, při které byly nalezeny knihy, které jsou v X zakázány. Byl obviněn a zařazen mezi hledané osoby. O mezinárodní ochranu požádal, aby mohl žít na klidném místě se svojí rodinou. Bojí se vrátit do X, protože kvůli jeho dluhům byl potrestán jeho bratr, který se stal invalidním, a proto by mu mohlo hrozit něco podobného.
11. Při pohovoru dne 31. 7. 2024 žalobce uvedl, že se ve vlasti bojí o svůj život kvůli ohrožení ze strany státu i ze strany soukromých osob. K obavám ze strany státu sdělil, že v jeho domě našli některé náboženské knihy, které jsou v současné době zakázané, ale on to nevěděl. Stalo se to v roce 2017, když už byl v České republice. Provedli domovní prohlídku a obvinili ho. Domovní prohlídka byla nařízena kvůli jeho otci, který se ráno modlil, četl azán. Sousedé se na něj stěžovali, že ráno křičí, a podali na rodinu oznámení. Knihy byly nalezeny v žalobcově pokoji. Otec uvedl, že se jedná o žalobcovy knihy, protože věděl, že se nevrátí. Proti žalobci bylo vedeno řízení, což se zavázal žalovanému doložit. U otce je nyní vše v pořádku. Než došlo k domovní prohlídce, modlil se velice nahlas, potom se ztišil. Kniha, která byla nalezena, obsahuje žalobcovo jméno, protože mu ji poslal kamarád z Turecka s věnováním. Kamarád věděl, že žalobce rád čte náboženské knihy a zajímá se o ně. Kniha se nazývá Hadiz al Buchari. Ve vlasti je zakázaná, ale některé překlady jsou povolené. Žalobce si nepamatuje přesně, či je to překlad. Nevěděl, že je zakázaný. Na upozornění, že se o knihy zajímá, odpověděl, že ani nevěděl, že existují zakázané knihy.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Věděl, že existují stránky. Než proběhla domovní prohlídka, nezajímal se o to. Jejich sousedé chtěli poškodit jeho rodinu, napsali podrobnou stížnost, která vyzněla tak, že se v jejich rodině vychovávají teroristé. K tomu přispěla skutečnost, že k nim chodil A., který chtěl vrátit dluhy. Otcí sdělili důvod domovní prohlídky a následně mu uložili pokutu za správní delikt ve výši 3-4 průměrných platů za obtěžování sousedů v době klidu, kterou zaplatil. Kniha však byla věnována žalobci, a proto se otec poradil s advokátem, který řekl, že žalobci hrozí vězení. Na otázku, zda si myslí, že bude obviněn, pouze kvůli otcově poradě s advokátem, odpověděl kladně. Žalovaný jej upozornil na rozpor, protože dříve uvedl, že proti němu je vedeno řízení, na což žalobce reagoval, že obvinění proti němu existují. Na jejich základě právník řekl, kolik let vězení mu hrozí. Žalobce příslušný dokument viděl, je na něm napsané, že u něj doma proběhla domovní prohlídka, při které byla nalezena kniha, která obsahuje jeho jméno a příjmení a která je v X zakázána. Nevzpomíná si, z čeho je obviněn, asi z používání zakázané religiózní literatury. Myslí si, že řízení stále probíhá, ačkoli bylo zahájeno v roce 2017, protože každá čtvrt má své obvodní oddělení, ve kterých přesně ví, kdo kde bydlí a chodí se ptát, jestli se už vrátil.

12. Žalobce při tomto pohovoru dále uvedl ohledně svých obav ze soukromých osob, že si otevřel dílnu, kde prováděl prohlídky drahých aut. V dílně nastal požár a shořela auta patřící podnikatelům, kteří mu začali vyhrožovat a chtěli peníze jako náhradu za auta. V X neexistuje pojištění. Lidé, kterým shořela auta, byli běžnými zákazníky. Výhrůžek bylo hodně, dvakrát nebo třikrát ho odvezli z domu, donutili ho, aby si vykopal jámu, a vyhrožovali, že pokud mu peníze nevrátí, zabijí ho. Třikrát si na ně stěžoval u státních orgánů, ale neměl žádné důkazy. Jednalo se o bohaté lidi, kteří mají hodně známých. O stížnostech nemá žádný doklad, v X to tak nefunguje. K požáru došlo v srpnu 2017. Přesné datum výhrůžek si nepamatuje. Bylo to pravidelně, fakticky nepřetržitě, potom mu volali. Příbuzní z matčiny strany jsou bohatí, tak si mysleli, že se výhrůžkami dostanou k těmto penězům. Příbuzní mu nechtěli půjčit a žalobce nebyl schopen říct poškozeným žádnou lhůtu, kdy jim peníze vrátí. Shořela čtyři auta, všechna patřila jednomu člověku, který se jmenuje A. a žije se dovážením aut z Německa. Jeho příjmení nezná. A. dovezl auta, ale vzal si peníze od více osob, proto tato auta patřila jim. Jeho obava, že by chtěli peníze zpět po sedmi letech, plyne ze skutečnosti, že se A. dozvěděl, že má proběhnout oslava narození žalobcova synovce, popral se s žalobcovým mladším bratrem a vyčítal mu, že pořádá oslavy, i když má u něj žalobce dluh. Žalobce se zkusil přestěhovat do X k příbuzným, ale našli ho po dvou dnech. Do srpna bylo vše v pořádku, měl v plánu cestovat a jet do Paříže. Po obdržení víza se rozhodl nevrátit se do X. Není tam spravedlnost, protože když si stěžoval, nikdo nic neudělal, jiné problémy však neměl. V protokolu ve věci správního vyhoštění (který je též součástí spisu – pozn. soudu) lhal, protože chtěl co nejrychleji odejít, jeho manželka byla těhotná. Neví, jak by uvedení pravdivých informací pozdrželo jeho odchod. Při konfrontaci s policejním protokolem o podání vysvětlení, kde žádné své problémy nezmínil, nejprve uvedl, že věřil tlumočnickovi, poté že to špatně pochopil a že mu řekli, že bude moci o svých potížích mluvit v azylovém řízení.
13. V protokolu o podání vysvětlení ze dne 13. 6. 2024 žalobce Policii ČR uvedl, že chce v ČR zůstat a pracovat, ví, že již dříve dostal správní vyhoštění, nemá žádné překážky ve vycestování, návrat do X pro něj znamená pouze to, že se tam bude muset vrátit, to je všechno.
14. Žalovaný shromáždil tyto podklady týkající se situace v X: Informace MZV ČR, č. j. 103964-6/2024-MZV/LPTP – X – Činnost policie ve vztahu k ochraně práv občanů, Činnost Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

úřadu ombudsmana ze dne 1. 3. 2024, Informace OAMP – X – Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, Stav: březen 2024 ze dne 13. 3. 2024 a zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA – X – Výroční zpráva o svobodě vyznání za rok 2023 ze dne 30. 6. 2024.

15. Napadené rozhodnutí bylo vyhotoveno dne 3. 9. 2024. Žalovaný podrobně rekapituloval všechna žalobcova tvrzení. Dospěl k závěru, že žalobci nelze udělit azyl z důvodu podle § 12 písm. a) zákona o azylu, protože ve vlasti nevyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Nemá žádné politické přesvědčení a nikdy nebyl politicky aktivní. Jeho problémy nemají žádnou spojitost s uplatňováním politických práv a svobod.
16. Žalovaný nemohl přiznat azyl ani z důvodu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce nikdy nebyl politicky aktivní, patří k většinovému etniku v X a vyznává islám, většinové náboženské přesvědčení. Žalovaný zároveň dospěl k závěru, že část azylového příběhu týkající se zakázané náboženské literatury vykazuje takové nepřesnosti a nedostatky, že je zřejmé, že ji žalobce uvedl pouze za účelem zvýšení svých šancí na udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný vyhledával informace o knize Hadiz al Buchari, ale nenalezl o ní žádnou zmínku. Je možné, že žalobce zaměnil název knihy s knihou Sahíh al-Buchárí, což je sbírka hadísů od středověkého muslimského učenice Muhammada ibn Ismáíl al-Buchárí. Žalovaný označil za překvapivé, že žalobce zaměnil název této knihy, která je jedním ze základů kánonů islámské náboženské tradice, ačkoli sám tvrdil, že se o náboženství velmi zajímá. Je proto nepravděpodobné, že nevěděl, že je v X produkce a držení některých náboženských knih zakázána. Žalovaný si z veřejně dostupných zdrojů (internetového portálu kun.uz a oficiálního telegramového profilu Výboru pro náboženské záležitosti Republiky X, navštíveného dne 14. 8. 2024) zajistil aktuální seznam zakázané náboženské literatury v X. Na tomto seznamu kniha Sahíh al-Buchárí (ani Hadiz al Buchari či kniha podobného názvu) a ani žádný z jejích překladů nefiguruje. Současně je autor knihy Muhammad al-Buchárí je považován za jednu z nejvýznamnějších historických postav dnešního X, jsou po něm pojmenovány mešity i nejvyšší státní vyznamenání. V tomto kontextu by bylo velice překvapivé, kdyby bylo zakázáno takovou knihu držet či publikovat. Samotná kniha představuje jeden ze základů islámské věrouky, jde o jednu ze šesti kanonických islámských sbírek hadísů, nejedná se tedy žádný extremistický náboženský materiál, který jinak bývá v X zakazován. Podle názoru žalovaného je vysoce nepravděpodobné, že by tato kniha byla v roce 2017 zakázána. Žalovanému rovněž není jasné, proč by žalobcův otec měl číst azán ráno při modlitbě, protože se jedná o svolání ke společné modlitbě, které provádí muezzin v minaretu, nikoli soukromá osoba u sebe doma. Žalobce rovněž neposkytl listinný důkaz o tom, že proti němu bylo vedeno jakékoli řízení, ačkoli tvrdil, že jej má k dispozici. Neměl ani povědomí, jak se nazývá trestný čin, ze kterého měl být obviněn. Podle zprávy MZV USA X orgány při nalezení zakázaných knih obviňují dotyčné osoby z extremismu, nikoli z používání zakázané religiózní literatury. Žalovaný proto dospěl k závěru, že problémy týkající se náboženské literatury jsou smyšlené. Poukázal na to, že s žalobcem byly sepsány protokoly v souvislosti s jeho řízeními o správním vyhoštění, ve kterých opakovaně uvedl, že mu v zemi žádné nebezpečí nehrozí. Jeho zdůvodnění, proč tak učinil, není dle žalovaného dostatečně přesvědčivé, zároveň se jedná o dva na sobě nezávislé protokoly. Ve starším z protokolů dokonce uvedl, že v roce 2023 uvažoval o podání žádosti o mezinárodní ochrany, protože chce v České republice pracovat. Jeho zdůvodnění, že informace neuvedl kvůli rychlejšímu odchodu, považuje žalovaný za nevěrohodné, protože nenalezl žádnou spojitost mezi tvrzením, že žalobci hrozí Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

nebezpečí při návratu, a zásadním zdržením při pohovoru. Žalovaný považuje i druhé žalobcovo vysvětlení za nevěrohodné, protože neexistuje důvod, aby policie sdělila žalobci, že může své problémy uvést až v řízení o mezinárodní ochraně, když je posuzování možnosti návratu do vlasti součástí řízení o správním vyhoštění. Žalobce měl možnost se alespoň okrajově zmínit o svých problémech v rámci několika otázek během pohovoru a neučinil tak. To silně znevěrohodňuje jím poskytnuté informace v řízení.

17. Žalovaný se při posouzení, zda byly naplněny podmínky podle § 12 písm. b) zákona o azylu, věnoval i otázce žalobcových dluhů vzniklých v souvislosti se shořelými auty. Podle Informace MZV ČR ze dne 1. 3. 2024 má žalobce efektivní možnost obrátit se na X policii pro pomoc kvůli obavám o své zdraví. Žalobce sám uvedl, že dotyčné osoby nepřistoupily k žádnému násilí a pouze mu vyhrožovaly, proto policie nezakročila. Podle zmíněné Informace je však X policie zejména po provedených reformách schopna přijmout opatření, pokud se na ni obrátí občan, který má obavu z ohrožení nebo který se již v přímém ohrožení nachází. Občan může podat i stížnost proti nečinnosti policie. Nedůslednost v ochraně práv nemůže představovat azylový důvod, když ze shromážděných informací plyne, že X policie je schopna přijmout opatření k ochraně obyvatel před fyzickou újmou. Tento názor konstantě zastává i judikatura. X orgány mohou být cíleně nečinné v případě osob patřících do konkrétní skupiny obyvatelstva, které jsou nepohodlné pro režim, například v případě opozičních politiků, novinářů či lidskoprávních aktivistů, žalobce se však mezi ně neřadí. Dlouhá doba, která od incidentu uplynula, nepochybně dále snižuje riziko jakékoli újmy.
18. Při posuzování humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu žalovaný konstatoval, že žalobce je dospělý, svéprávný a netrpí žádným závažným onemocněním, které by mu znemožňovalo odcestovat zpět do vlasti. Humanitární azyl se uděluje osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou. Jedná se o výjimečný institut a je koncipován jako dobrodíní státu. Žalovaný nezjistil důvod hodný zvláštního zřetele, pro který by mohl humanitární azyl udělit.
19. Při posuzování doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu žalovaný uvedl, že X právní řád neumožňuje udělit trest smrti za žádný trestný čin. Nedospěl ani k závěru, že by žalobci hrozilo nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Odkázal na výše uvedené, nepřijal žalobcovo tvrzení, že by měl mít jakékoli problémy kvůli nálezu zakázané náboženské literatury v jeho domě. V případě nebezpečí ze strany fyzických osob se žalobce může efektivně obrátit na státní orgány. Existuje rozpor mezi jím uváděnými důvody žádosti o mezinárodní ochranu a policejními protokoly, do kterých opakovaně uvedl, že mu ve vlasti žádné nebezpečí nehrozí. Žalovanému je rovněž z úřední činnosti známo, že příběh o požáru v servisu na auta je žadateli o mezinárodní ochranu z X v posledních měsících využíván ve velmi vysokém počtu, což vede k pochybnostem o pravdivosti i v kontextu ostatních žalobcových tvrzení, která žalovaný považuje za prokazatelně smyšlená. Žalovaný neshledal ani naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu, protože v X neprobíhá mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

20. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

21. Podle ust. § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je dle písm. a) pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo dle písm. b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
22. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
23. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.
24. Žalobce namítal, že od roku 2017 je v X trestně stíhán, protože u něj byla při domovní prohlídce nalezena zakázaná náboženská literatura.
25. Žalovaný se této otázce v napadeném rozhodnutí podrobně věnoval, jak je patrné z výše uvedeného. Nenalezl však žádnou zmínku o knize Hadiz al Buchari, kterou žalobce zmiňoval. Upozornil na rozpor, kdy žalobce sice tvrdil, že se o náboženství zajímá, ale zároveň nevěděl, že jsou některé knihy zakázané. Pro případ, že by žalobce zaměnil název knihy s knihou Sahíh al-Bucháří, což je sbírka hadísů od středověkého muslimského učence Muhammada ibn Ismaíl al-Bucháří, si žalovaný zajistil aktuální seznam zakázané náboženské literatury v X, na kterém nefiguruje kniha Sahíh al-Bucháří, Hadiz al Buchari či kniha podobného názvu. Žalovaný zjistil, že učenec Muhammad al-Bucháří je považován za jednu z nejvýznamnějších historických postav dnešního X a samotná kniha představuje jeden ze základů islámské vírouky, nepředstavuje tedy žádný extremistický náboženský materiál. Žalovaný tedy označil za velmi nepravděpodobné, že byla kniha v roce 2017 zakázána. Žalobce rovněž neposkytl listinný důkaz o tom, že proti němu bylo vedeno jakékoli řízení, ačkoli tvrdil, že jej má k dispozici. Neměl ani povědomí, jak se nazývá trestný čin, ze kterého měl být obviněn. Podle zprávy MZV USA X orgány při nalezení zakázaných knih obviňují dotyčné osoby z extremismu, nikoli z používání zakázané religiózní literatury. Podle žalovaného jsou problémy týkající se náboženské literatury smyšlené.
26. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 Azs 19/2020-45, „závěr správního orgánu o tom, že azylový příběh žadatele o mezinárodní ochranu či jeho část jsou nevěrohodné, je podmíněn důsledným přezkoumáním hodnověrnosti této výpovědi, na což by se měl zaměřit pohovor s žadatelem, a jeho výpověď by následně měla být řádně vyhodnocena dle obecně uznávaných indikátorů hodnověrnosti (věrohodnosti), jak jsou v podstatě shrnuty v čl. Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

4 odst. 5 směrnice 2011/95/EU. Mezi tyto indikátory hodnověrnosti patří zejména vnitřní a vnější konzistentnost žadatelovy výpovědi, otázka, zda je tato výpověď dostatečně konkrétní a její plausibilita ve světle relevantních informací o zemi původu.“

27. Soud konstatuje, že žalovaný velmi pečlivě vyhodnotil vnitřní i vnější konzistentnost žalobcovy výpovědi a zároveň ověřil její plauzibilitu ve světle relevantních informací o zemi původu. Opatřil si příslušnou zprávu MZV USA týkající se svobody vyznání, dle které se nezákonné skladování či dovoz materiálů s náboženským obsahem trestá pokutou, fyzickým osobám distribuujícím extremistickou literaturu může být uložen trest odnětí svobody od 5 do 20 let a fyzické osoby, které mají v držení literaturu od autorů považovaných za extremistické, se vystavují nebezpečí zatčení a trestního stíhání. Držení zakázaných náboženských knih je tedy v X problematické. Žalovaný však nenašel žádnou zmínku o knize jmenované žalobcem, tj. Hadiz al Buchari. Žalovaný se proto snažil (ve prospěch žalobce) prověřit i možnost, že žalobce měl na mysli dílo al-Buchářího, významné historické osobnosti, kdy se mohlo jednat o al-Buchářího hadísy (Sahíh al-Bucháří). Žalovaný si v této souvislosti opatřil oficiální seznam zakázaných profilů na Facebooku, Telegramu, Instagramu, YouTube, Tiktoku a dalších zakázaných stránek a také seznam zakázaných knih v X, ve kterých však žádná ze zmíněných knih, ani kniha podobného názvu, nefiguruje. Tedy, přímo kniha zmíněná žalobce neexistuje, knihy podobného názvu se mezi zakázanými knihami v X nenachází, autor podobné knihy je navíc státem uznávanou významnou historickou osobností. K přesvědčivosti výpovědi žalobce nepřispělo ani to, že sice se dle svých tvrzení zajímal o náboženské knihy, zároveň však nevěděl, že jsou některé knihy zakázané. K podpoře svých závěrů o smyšlenosti této části azylového příběhu žalovaný poukázal i na to, že žalobce se o těchto okolnostech nezmínil již v protokolech v řízeních o správním vyhoštění předcházejících jeho žádosti o mezinárodní ochranu, byť se v nich jednalo o vycestování žalobce. To vše dle názoru žalovaného nasvědčovalo nevěrohodnosti výpovědi žalobce a soud se s těmito závěry ztotožňuje, považuje je za dostatečně a přezkoumatelně odůvodněné, souladné se shora uvedenou judikaturou a věcně správné. Žalovaný posoudil žalobcovu individuální situaci velmi pečlivě, přihlédl ke všem jeho tvrzením a konfrontoval je s opatřenými adresnými podklady týkajícími se země původu a dané problematiky. Žalobce pak v žalobě neprezentoval žádnou konkrétní námitku, kterou by závěry o smyšlenosti jeho azylového příběhu zpochybnil.
28. Vzhledem k tomu, že žalovaný považoval tuto část azylového příběhu žalobce za smyšlenou, a tedy jí vyvrátil, bylo by nadbytečné, aby se dále zabýval jejím meritorním posouzením, tedy tím, zda může zakládat odůvodněnou obavu žalobce z pronásledování či vážné újmy. Nicméně, i kdyby tato část tvrzení žalobce byla věrohodná, jednalo by se o postup ze strany státu (trestní stíhání), kdy není třeba zkoumat možnosti vnitrostátní ochrany, jako je tomu v případě nebezpečí ze strany soukromých osob. Žalovaný tedy možnosti vnitrostátní ochrany (pozici X policejní složky a existenci případného orgánu vnitřní kontroly) v této souvislosti zkoumat nemusel.
29. Žalobce dále namítal, že mu hrozí problémy ze strany soukromých osob, které mu vyhrožovaly kvůli vymáhání dluhu, a žalobce si na ně opakovaně a neúspěšně stěžoval u policejního orgánu.
30. Soud v této souvislosti konstatuje, že v případě jednání soukromých osob musí žadatel nejprve využít všech prostředků ochrany, které nabízí jeho domovský stát, přičemž potenciální důvod k udělení mezinárodní ochrany by mohl nastat teprve tehdy, kdyby ochrana v zemi původu selhala nebo byla nedostatečná. K tomu viz např. rozsudek Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003 – 44: „*Neučinil-li stěžovatel žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že by mu taková ochrana nebyla poskytnuta, případně že by mu sice poskytnuta byla, ale neúčinně*“. Dle rozsudku NSS ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004 – 41: „*aby bylo možné sledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany*.“ Soud též odkazuje na rozsudek NSS ze dne 12. 10. 2023, č. j. 18 Az 29/2023-30, podle kterého „*v případě soukromých osob jako původců pronásledování nebo vážné újmy musí přistoupit k samotnému pronásledování také záměrná nečinnost státních orgánů či jejich neschopnost poskytovat ochranu před původci pronásledování*“. Vyhrožování ze strany soukromých osob nelze považovat za pronásledování, pokud politický systém dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů (rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003-36). Potíže se soukromými osobami tedy mohou zakládat azylově relevantní důvod pouze v případě, že státní orgány nejsou schopny nebo ochotny zajistit proti takovému jednání odpovídající ochranu.

31. Žalovaný v napadeném rozhodnutí z těchto principů vycházel, na podkladě aktuální Informace MZV ČR ze dne 1. 3. 2024 zjistil, že žalobce má efektivní možnost obrátit se na X policii o pomoc v případě ohrožení jeho osoby, poukázal na to, že dle tvrzení žalobce policie zatím nezakročila, neboť dotyčné osoby nepřistoupily k žádnému násilí proti žalobci. Žalovaný nicméně zjistil, že po provedených reformách je X policie schopna přijmout opatření, pokud se na ni obrátí občan, který má obavu z ohrožení nebo který se již v přímém ohrožení nachází, občan může podat i stížnost proti nečinnosti policie a X policie je schopna přijmout opatření k ochraně obyvatel před fyzickou újmou. Zjistil, že X orgány sice mohou být cíleně nečinné v případě osob, které jsou nepohodlné pro režim, například v případě opozičních politiků, novinářů či lidskoprávních aktivistů, žalobce se však mezi ně neřadí. Žalobce se ke shromážděným podkladům nevyjádřil a neuplatnil žádné připomínky. Na základě těchto zjištění žalovaný dospěl k závěru, že žalobce má v zemi původu dostupné efektivní prostředky ochrany v případě ohrožení jeho osoby.
32. Soud se se závěry žalovaného ztotožňuje, žalovaný na podkladě aktuálních zpráv o zemi původu dostatečně odůvodnil, že X policie je schopna žalobci poskytnout ochranu, žalobce se neřadí mezi osoby, které by mohly mít potenciální problémy s X státními složkami kvůli svému povolání či jiné své činnosti, a pokud policie bude nečinná, bude mít žalobce možnost podat stížnost. Institut ombudsmana je zmíněn v příslušné zprávě týkající se činnosti policie, která je součástí spisu. Žalovaný se tak dostatečně věnoval vymahatelnosti práva v X, žalobce ani v žalobě shora uvedené závěry žádnými konkrétními námitkami nevyvrátil. Námitku ohledně korupce žalobce v řízení neuplatnil, tedy se s ní žalovaný nemohl vypořádat, v žalobě pak tuto námitku formuloval zcela obecně a povšechně, přičemž taková námitka není způsobilá zpochybnit shora uvedené závěry žalovaného o dostupnosti účinné vnitrostátní ochrany založené na zcela konkretizovaných skutkových zjištěních.
33. Soud též odkazuje na aktuální judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které v X je ochrana proti jednání soukromých osob dostupná, k tomu např. usnesení ze dne 20. 2. 2025 č.j. 7 Azs 334/2024-21: „*V řízení nebylo zjištěno, že by státní orgány v zemi původu obecně nebyly schopny či ochotny zajistit ochranu před pronásledováním věřiteli (soukromými osobami). Obavy stěžovatele představují aktivity soukromých osob, jejichž motivace je rovněž soukromého charakteru (nesplacená půjčka), přičemž sám stěžovatel tyto výhrůžky nijak neřešil, natož, aby se obrátil na policejní orgán. Pokud jde o posouzení dostupnosti ochrany v takových* Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

případech ze strany X státních orgánů, existuje k němu judikatura Nejvyššího správního soudu. Podle rozsudku ze dne 3. 10. 2018, č. j. 6 Azs 291/2018-25, „jakkoliv je X obecně hodnocen jako nesvobodná země s výraznými nedostatky v oblasti politických práv a občanských svobod, po nástupu prezidenta Mirzijojeva k moci v září roku 2016 došlo v zemi k jistému uvolnění, a to i ve vztahu ke kritikům režimu a osobám podezřelým z extremismu. X zákony poskytují svobodu vnitřního pohybu, zahraničního cestování, emigrace a repatriace, omezenou pouze požadavkem tzv. výjezdních víz pro vycestování mimo území Společenství nezávislých států“. Na tento rozsudek navázala již také řada usnesení kasačního soudu (např. usnesení ze dne 1. 9. 2020, č. j. 4 Azs 82/2020-50, ze dne 26. 11. 2020, č. j. 1 Azs 182/2020-29 nebo nedávné usnesení ze dne 26. 9. 2024, č. j. 7 Azs 84/2024). V kontextu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004-48, nemohou být ekonomické důvody azylově relevantní „v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.“ Závěr žalovaného a městského soudu, že stěžovatel mohl a může využít ochrany v zemi původu, se tedy opírá o již existující judikaturu.“

34. Žalobce rovněž namítal neobjektivitu použité Informace OAMP – X – Bezpečnostní a politická situace v zemi, jejíž autorem je žalovaný. Soud konstatuje, že daná zpráva obecně popisuje socioekonomické podmínky v zemi původu, přičemž informace o zemi původu současně musí být v maximální možné míře 1. relevantní, 2. důvěryhodné a vyvážené, 3. aktuální a ověřené z různých zdrojů, a 4. transparentní a dohledatelné (rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, č. 1825/2009 Sb. NSS). Zpráva těmto podmínkám vyhovuje, protože ze seznamu použitých zdrojů je zřejmé, že žalovaný vycházel z podkladů od Amnesty International, Agentury EU pro azyl (EUAA), Human Rights Watch, MZV ČR, MZV USA a dalších. Informace OAMP zároveň popisuje stav k březnu 2024 a napadené rozhodnutí bylo vydáno 3. 9. 2024, jedná se tak o zprávu aktuální. Lze proto uzavřít, že se jedná o relevantní, důvěryhodnou, vyváženou a objektivní zprávu, proti jejímuž obsahu žalobce neuvedl žádnou konkrétní výtku. Tato námitka proto není důvodná.
35. S ohledem na výše uvedené soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
36. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady nevznikly

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 22. dubna 2025

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.